

PARAULA I VIDA

Pasqua és fe esperançada

«**N**o siguis tan incrèdul, sigues creient —digué Jesús a Tomàs, al darrer sopar—. *Feliços els qui creuran sense haver vist*» (Jo 20,27.29). I abans els havia dit: «*Que els vostres cors s'asserenin.*

Confieu en Déu, confieu també en mi» (Jo 14,1). Contra el dubte i el neguit, els deixebles de Jesús, al llarg de la història, comptem amb la fortalesa de l'Esperit Sant que defensa la nostra fe i ens fa professar la veritable fe pasqual. Ell ens ensenya a confessar amb esperança la salvació: «*Si amb els "llavis" reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de "cor" que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l'Escriptura: "Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat"*» (Rm 10,9-11).

A causa de la pandèmia, hem viscut i estem vivint dies grisos i sembla que tothom necessita retrobar l'esperança, una esperança elevada i gran, que no es conformi amb les coses materials, que distreuen tant, o amb les fruïcions dels sentits, que de seguida s'esfumen... Què pot donar sentit i esperança a la humanitat? Alguns ho busquen en el progrés de la medicina o de les relacions de solidaritat, en fer passos endavant en el respecte dels drets humans i de les llibertats... Segur que aquest ventall de necessitats humanes solucionades són teixit de l'esperança. Però si som sincers, ¿això ens basta? ¿què pot calmar la set profunda de més realització com a persones, de justícia justa, de major amor mutu i sobretot de felicitat i de vida per sempre? El context de secularització i de neopaganisme, l'afebliment o la pèrdua de la fe, el relativisme i la confusió general, ens

han de portar a tenir major cura de la nostra vida espiritual, per fer-nos més autèntics fills i filles de Déu, i per ser veritablement proïmes d'aquells que es troben més abandonats. Per retrobar l'esperança que ens distingeix com a éssers humans.

L'esperança és un do que ve de Déu, és la certesa que Déu no abandona la humanitat, i li demana que surti fora de la comoditat, dels propis interessos, i obri el seu cor als altres, a l'Amor. Jesús Ressuscitat és la nostra esperança. Déu mateix s'ha decidit a «encarnar-se», a fer-se home, igual com nosaltres llevat del pecat, prenent damunt seu, a la Creu, tota la maldat del món per vèncer-la i vessar-hi la llum de l'esperança autèntica. Després de passar fent ell bé, ha ressuscitat de la mort, i ha inaugurat una vida nova i eterna, feta tota d'amor i de lloança.

Celebrem la Pasqua perquè Jesucrist ens ha salvat, donant la seva vida per amor, i ressuscitant per obrir-nos les portes de l'eternitat. Ha santificat i omplert d'Esperit Sant la nostra humanitat. Contemplem la gran obra de Déu, el que Ell ha fet per tu i per mi, i per tots... I, encara més, hi podrem contemplar *com* ho ha fet: des de la part dels pobres, els febles i els petits, des de l'amor fins a la Creu, que tot ho dona i atreu a donar-ho tot, amb perfecta pau i alegria. La fe esdevé una gran confiança, un abandó en les mans de Déu. Santa Teresa de l'Infant Jesús ho resumeix molt bé: «Se sent una pau tan gran, quan un se sap absolutament pobre. I no compta més que amb Déu, absolutament pobre».

Atrevim-nos a estimar com Crist, la nostra esperança!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

El dia 26 d'abril, vigília de la Solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya i de totes les diòcesis catalanes, l'Arquebisbe Joan-Enric va participar a la Vetlla de Santa Maria a la Basílica de Montserrat, i el dia 27 va presidir l'Eucaristia al Monestir de Sant Benet, parlant després amb la comunitat de monges benedictines. Al vespre va presidir la celebració de l'Eucaristia a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell.

Dins de la celebració eucarística es va beneir una talla de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, del taller Reixach-Campanyà, de Barcelona, que un donant ha lliurat a la Catedral i que lluirà a la capella lateral del temple catedralici on es veneren els beats màrtirs d'Urgell.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Entre els dits entrelaçats

Havia mort el pare d'uns alumnes, quan jo treballava a l'escola, fa ja una colla d'anys. Hem mantingut l'amistat en el temps. Vaig anar al tanatori perquè no podia oficiar el respons de comiat. Ho va fer un company. Després de les salutacions i condols, m'acompanyaren davant el fèretre on reposaven les despulles del pare. La imatge d'aquell cos, inert, em desvetllà records del temps de docència escolar: les reunions de pares a l'escola i al centre d'esplai, les converses sobre els fills, les eucaristies del dissabte... Amb la seva esposa, havien participat activament en tants d'a-

quells moments! Era un home de fe sòlida, treballada, viscuda i compromesa. Els fills prou que ho sabien i, per això, en els dits entrelaçats de les seves mans sense vida, hi descansava una senzilla creu de fusta, testimoni de la fe que havia donat sentit a la seva vida. Només era una creu de fusta i, ahora, un signe definitori d'una vida.

L'espòs, el pare, era ara en mans de Déu. Els qui el ploraven i el trobaven a faltar ho sabien: la creu a les mans també significava aquesta esperança. «Per això té el poder de salvar definitivament els qui per ell s'acosten a

Déu, ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells» (He 7,25). La seva misericòrdia l'embolcallava, ho sabia i hi confiava, com ho saben tots els qui, a més de creure en Déu, saben que Déu els estima, que són objecte del seu amor. «Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers» (Fl 3,21).

La creu que agafaven les mans, la creu de Jesús, era i és signe de redempció de xacres i misèries de la humanitat sofrent. De les pròpies limitacions, de les infidelitats i del pecat personal,

i dels pecats socials, sovint per omisió o per complicitat. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (Mt 8,17). També la creu era i és signe de perseverança, malgrat les tribulacions; de constància en el bé; de solidaritat amb els crucificats de la terra. «Enfortint els deixebles [...] deien: Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu» (Ac 14,22). La creu que era i és. La creu entre els dits entrelaçats.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Pascua es fe esperanzada

«**N**o seas incrédulo, sino creyente —le dijo Jesús a Tomás, en la última Cena—. Bienaventurados los que crean sin haber visto» (Jn 20,27.29). Y antes les había consolado diciendo: «No se turbe vuestro corazón, creed en Dios y creed también en mí» (Jo 14,1). Contra la duda y la inquietud, los discípulos de Jesús, a lo largo de la historia, contamos con la fuerza del Espíritu Santo que defiende nuestra fe y nos hace profesar la verdadera fe pascual. Él nos enseña a confesar con esperanza la salvación: «Si profesas con tus labios que Jesús es Señor, y crees con tu corazón que Dios lo resucitó de entre los nuestros, serás salvo. Pues con el corazón se cree para alcanzar la justicia, y con los labios se profesa para alcanzar la salvación. Pues dice la Escritura: “Nadie que crea en él quedará confundido”» (Rm 10,9-11).

Debido a la pandemia hemos vivido y estamos viviendo días grises y parece que todo el mundo necesita reencontrar la esperanza, una esperanza elevada y grande, que no se conforme con las cosas materiales, que distraen tanto, o con las fruiciones de los sentidos, que en seguida se esfuman... ¿Qué puede dar sentido y esperanza a la humanidad? Algunos lo buscan en el progreso de la medicina o de las relaciones de solidaridad, en dar pasos adelante en el respeto de los derechos humanos y de las libertades... Seguro que este abanico de necesidades humanas solucionadas son tejido de la esperanza. Pero si somos sinceros, ¿eso nos basta? ¿Qué puede calmar la sed profunda de más realización como personas, de justicia justa, de mayor amor mutuo y sobre todo de felicidad y de vida para siempre? El contexto de secularización y de neopaganismo, el debilitamiento o la pérdida de la fe, el relativismo y la confusión general, nos deben llevar a tener mayor cuidado de nuestra vida espiritual, para hacernos más auténticos hijos e hijas de Dios, y para ser verdaderamente prójimo de aquellos que se encuentran más abandonados. Para reencontrar la esperanza que nos distingue como seres humanos.

La esperanza es un don que viene de Dios, es la certeza de que Dios no abandona la humanidad, y le pide que salga fuera de la comodidad, de los propios intereses, y abra su corazón a los demás, al Amor. Jesús Resucitado es nuestra esperanza. Dios mismo se ha decidido a «encarnarse», a hacerse hombre, igual como nosotros menos en el pecado, tomando sobre sí, en la Cruz, toda la maldad del mundo para vencerla y derramar la luz de la esperanza auténtica. Tras pasar haciendo el bien, ha resucitado de la muerte, y ha inaugurado una vida nueva y eterna, hecha toda de amor y de alabanza.

Celebramos la Pascua porque Jesucristo nos ha salvado, dando su vida por amor, y resucitando por abrirnos las puertas de la eternidad. Ha santificado y llenado de Espíritu Santo nuestra humanidad. Contemplemos la gran obra de Dios, lo que Él ha hecho por ti y por mí, y por todos... Y, aún más, podremos contemplar como lo ha hecho: desde la parte de los pobres, los débiles y los pequeños, desde el amor hasta la Cruz, que todo lo da y atrae a darlo todo, con perfecta paz y alegría. La fe se convierte en una gran confianza, un abandono en las manos de Dios. Santa Teresa del Niño Jesús lo resume muy bien: «Se siente una paz tan grande, al saberse absolutamente pobre. Y no contar más que con Dios, absolutamente pobre». ¡Atrevámonos a amar como Cristo, nuestra esperanza!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Urgell celebra la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

La Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i també la Jornada de Vocacions Natives es va celebrar a tota la Diòcesi d'Urgell amb pregària per aquestes intencions, amb uns materials, cartells i vídeos preparats per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional que acompanya Mn. Alfons Velásquez. L'Arquebisbe d'Urgell, que és President de la Comissió Episcopal de la CEE per al Clergat i els Seminaris, que també té l'encàrrec de la

Pastoral Vocacional, va demanar a les misses que va presidir a Esterri d'Àneu, a Sant Julià de Lòria i a la Residència Sant Josep de La Seu d'Urgell que tinguessin present aquestes intencions i les mantinguessin amb perseverança al llarg de l'any, pregant per totes les vocacions.

Amb el lema «Per a qui soc jo?», va animar a formular-se aquesta pregunta, tot recordant les paraules del Papa Francesc: «Moltes vegades, en la vida, perdem temps

preguntant-nos: “Però qui soc jo?”. I tu pots preguntar-te qui ets i passar tota una vida buscant qui ets. Però pregunta't: “Per a qui soc jo?”. Ets per a Déu, sens dubte. Però Ell va voler que fossis també per als altres, i va posar en tu moltes qualitats, inclinacions, dons i carismes que no són per a tu, sinó per als altres». Una crida ben personal a reconèixer per a què estem fets, quin sentit té el nostre pas per aquest món, quin projecte té el Senyor per a cada un de nosaltres. Vol que tots col·laborem en la construcció del seu Regne, i que donem testimoni d'Ell amb la nostra vida entregada.

Crist ens crida a conèixer i compartir les dificultats dels nostres germans, per estimar-los més, vivint a prop seu per aprendre a estimar millor i ensenyar el camí cristià de l'amor, que hem de fer a semblança de Jesucrist. Déu ens elegix i ens crida per ser presència de Jesús el Bon Pastor. Preguntem-nos: què voldrà «més» de mi, el Senyor, el meu Amic, el meu Redemptor? I cal tenir present que la vocació no és un do individual, sinó, i sobretot, un do per a tota l'Església. El secret de la vida és ser per als altres. Això ens configura i fa aflorar qui som de veritat. Vivim en un món ple d'oportunitats però no tothom en té o té les mateixes. Cal discernir la crida de Déu, i posar els mitjans per dur-la a terme.

Aquestes dues jornades vocacionals ens parlen d'amor, del do de l'amor de Déu en la Pasqua que reclama amor. Un do i una missió de donar fruit, que hem de dur a terme cadascú en la vocació a què ha estat cridat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui posa armes a les mans dels nens en comptes de pa, llibres i joguines, comet un crim no sols contra els petits, sinó contra tota la humanitat» (12 de febrer).

@Pontifex: «Tots podem experimentar ferides, fracassos, sofriments, egoïsmes que ens tanquen a Déu i als altres. Davant de tot això, Jesús s'acosta amb compassió i toca la nostra vida per a sanar-la» (14 de febrer).

@Pontifex: «Que el Senyor inspire a cadascun a acostar-se als qui sofreixen, sobretot als petits, i a posar els febles en primer lloc. Encomano els metges i tots els nens malalts a la Mare de Déu, perquè vetlli sobre ells amb el seu afecte de mare» (15 de febrer).

@Pontifex: «A fi de comprendre millor els plans de Déu per a la nostra vida, tractem de reforçar la relació amb Ell mitjançant l'oració. Descobrirem així que Déu és un Pare compassiu que cuida sempre de nosaltres» (15 de febrer).

25 anys de professió religiosa a la Llar de Sant Josep

L'Arquebisbe Joan-Enric va presidir l'Eucaristia d'acció de gràcies pels 25 anys de professió religiosa de Sor Zulema Altamirano Cubas, Germaneta dels Ancians Desemparats, que es va celebrar el passat 30 d'abril a l'església de la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell. Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Vicari general Mn. Ignasi Navarri, i Mn. David Codina. Hi van assistir els residents de la Llar i s'hi van unir telemàticament la seva àmplia família que viuen al Perú.

Sor Zulema Altamirano va renovar la seva professió religiosa i la seva consagració a Déu segons les Constitucions i el Carisma propi de la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats, totalment dedicada als ancians, posant per intercessors els sants fundadors, Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars i el Venerable Saturnino López Novoa.

A la seva homilia, l'Arquebisbe glossà les lectures de la Paraula de Déu proclamades en aquell dia que parlaven de la primera comunitat cristiana que ho tenia tot en comú i que era assídua a la pregària i a la caritat envers els pobres. La cura dels ancians que és el carisma propi de les Germanetes

dels Ancians Desemparats és una mostra de caritat especialment envers una època de la vida en què es viu el despulament de la manca de forces, motivada per l'ancianitat. A l'Evangeli es va proclamar el text de l'Evangeli (Mt 11,25-30), l'anomenat la «perla» de Mateu, on Jesús demana «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo soc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega lleugera». Ens cal anar sempre a Jesús en la nostra vida, deixar-nos atreure per Ell i, especialment, en la vida d'una religiosa consagrada que s'entrega tota ella a Jesús, i que sempre Ell l'acompanya malgrat les dificultats o creus de la vida.

Celebrar 25 anys de professió religiosa és donar gràcies a Déu pels beneficis rebuts de la seva mà i demanar perdó per les mancances que hi hagi pogut haver però fonamentalment és acció de gràcies pel do d'una vida consagrada. En la setmana del IV Diumenge de Pasqua, Diumenge del Bon Pastor, l'Arquebisbe animà a preguntar-se tal com ho fa el lema de la Jornada de les Vocacions d'enguany «per a qui soc jo?» i destacà com la resposta d'una consagrada com Sor Zulema és un bon exemple del fet que es pot servir Déu seguint els consells evangèlics de pobresa, obediència i castedat. Finalment va animar la religiosa i tots a ser «senzills i humils» de cor i a saber-se abaixar, i fer-se infants que es deixen acompanyar per Déu Pare bo.

La celebració fou seguida en directe pels germans i parents de Sor Zulema que és originària de Cajamarca, al Perú, i que es van connectar i participar de la joia de l'Eucaristia d'acció de gràcies.

Confirmacions a Esterri d'Àneu

El dia 24 d'abril, IV Diumenge de Pasqua, Diumenge del Bon Pastor, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va administrar el sacrament de la Confirmació a 2 joves de la parròquia d'Esterri d'Àneu i 2 joves d'Escaló. Concelebraren amb l'Arquebisbe, el Rector Mn. Andreu Rodríguez i el Secretari Mn. David Codina.

A la seva homilia, l'Arquebisbe destacà com tot apòstol és un ungit, un consagrat, que porta en si una gràcia de Déu i que la comunica al Poble de Déu per al qui ha estat consagrat i ungit per Crist. Adreçant-se als joves, els va explicar catequèticament com en l'Eucaristia d'aquell dia serien ungits per la plenitud de l'Esperit Sant i que això els havia de portar a viure amb alegria l'amistat i la relació personal amb Jesús que durant els anys de la catequesi i amb els sacraments de la iniciació cristiana, el Baptisme, la Confirmació i la Comunió, havien rebut com una gràcia que els havia de permetre afrontar la seva vida més adulta com a joves creients.

Glossant l'Evangeli del Bon Pastor, l'Arquebisbe subratllà als joves com Jesús és el Bon Pastor, el qui dona la vida per les seves ovelles, que som nosaltres i, especialment, per les més febles i esgarrriades, que les va a buscar, que les carrega a les seves espatlles i les retorna al ramat, sense retreure que l'haguessin abandonat. Va animar els confirmands a seguir sempre el camí de Jesús i dels manaments, a no despistar-se, emprant altres rutes que els podrien portar a llocs perniciosos, i els va advertir de les addicions com poden ser la droga, la pornografia, l'alcohol, el joc... i els va animar a fer cas dels seus pares i padrins, dels sacerdots i parròquia, que els havien acompanyat en el camí de la vida i de la fe.

Al final de la Missa, l'Arquebisbe regalà als joves un Nou Testament i la Parròquia un bonic penjoll amb la creu de Sant Francesc i una estampa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. □ Dilluns (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16,29-33]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarítics; santa Restituta, vg.

18. □ Dimarts [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fundadora de les Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ,

1877); beat Joan Gilbert, rel. mercenari de Reus.

19. □ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà,

devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Sant Cristòfor Magallanes, prev. i companys, mrs.; sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Dissabte [Fets 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Joaqui-

ma de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. de les Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. ■ Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: de la solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jo 20,19-23 (o bé: Jo 15,26-27;16,12-15)]. Sant Desideri, bisbe i mr.; sant Joan Baptista de Rossi, prev. fund.

L'Ascensió del Senyor (B)

COMENTARI

«Sereu testimonis meus... fins als límits més llunyans de la terra»

Avui és un final i un començament. Final de la presència física del Senyor entre nosaltres. Començament de la missió dels deixebles (i, per tant, també de la nostra). Ho veiem tant a la primera lectura com a l'evangeli: *S'enlairà davant d'ells i un núvol se l'endugué...* I a l'evangeli: *Jesús el Senyor, després de parlar-los fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu.* Fem servir sempre termes espacio-temporals com «pujar», «asseure's» volent indicar que Jesús, com a home deixa la vida viscuda aquí a la terra i regna per sempre més amb Déu Pare. És, doncs, el final de la seva presència física viscuda a Palestina. Evidentment que es queda entre nosaltres de moltes maneres: a través de la seva paraula, dels sagraments, de la comunitat cristiana, dels pobres. Però la seva presència ara és diferent. I comença la missió dels deixebles. L'evangeli diu clarament: *Els se'n anaren a predicar pertot arreu i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.* El Senyor, com diem en el prefaci d'avui: «no ha pujat al cel per apartar-se de la nostra petitesa»; per això continua present i actiu en la predicació i en l'actuació dels apòstols. Ara toca fer realitat el que els va dir Jesús abans de pujar al cel: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.* Aquesta és la missió dels deixebles i de tota l'Església: ser testimonis de Crist arreu del món. Això demana, com diu sant Pau, que *visquem amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-nos per amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau.* Unitat plena: *només hi ha un Senyor, un baptisme, un sol Déu i Pare de tots.* I cadascú seguint el seu propi carisma, la seva pròpia missió, treballant per donar testimoni de Crist amb la nostra vida. És a través nostre que tots els homes i dones podran conèixer, estimar i seguir el Senyor.

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se'n anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se'n anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. *Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor. O bé: Al·leluia.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se'n anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confín de la tierra"». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

► Salmo responsorial (46)

R. *Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas. O bien: Al·leluia.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no sólo en este mundo, sino en el futuro.

Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

► Conclusión del santo Evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a las once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y sea bautizado se salvará; el que no crea será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos».

Después de hablarles, el Señor Jesús fue llevado al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a predicar por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.